

32.

Sàigòn, thứ Hai 26/7/1982

Ghé về nhà mẹ, được biết từ hai lá thư anh Thê (Pháp) và Thủy (Belgique) cho hay rằng giấy tờ bảo lãnh đã đến hồi khả quan để không bao lâu nữa là hoàn chỉnh.

Trước nỗi hân hoan của mọi người, sao lại chỉ nghe lòng buồn rười rượi? Tôi nghĩ đến Đan với nỗi đau sâu sắc, không định được rõ rệt lòng mình ra sao? Từ ba năm qua, bao nhiêu ê chề cay đắng đã luôn tạo trong tôi cái hy vọng chầm dứt tất cả bằng một chuyến đi...

Bây giờ điều này đang đưa đến, con người tình cảm lai láng lại có dịp trở dậy với nhiều khía cạnh được phân tích tế vi hơn bất cứ lúc nào. Tự trong sâu thẳm trái tim, tôi thấy sợ hãi sự tàn nhẫn đôi lúc của Đan; không nghe âm lòng khi nghĩ về anh nếu một mai gia đình đã xa rời hết... Trong ba năm, có một điểm không thể nào chối nhận, "*Cuối cùng tôi vẫn chẳng nghe tin tưởng Đan trọn vẹn được trên nhiều mặt thực tế và tâm tư.*" Cũng không hiểu tại sao lại là như vậy? Chắc hẳn do từ một mặc cảm trong tiềm thức nào đã xa xôi?

Dù gì cũng không thể đánh ngã được ý tưởng mà tôi cố lòng không tỏ cho Đan biết. Nên, luôn luôn tự nhủ, có lẽ một lần "*rời xa Đan bằng một cuộc ra đi chính thức*" mới có thể giúp tôi cởi bỏ hết những ám ảnh này. Ngày nay sự việc gần đưa đến, sao lại nghe trong lòng một mối xung đột dữ dội?

Ôi! Tôi biết rằng mình không bao giờ có can đảm ở lại trong đời Đan khi đã hiểu quá rõ bản chất anh trong ba năm cũ. Nhưng mà ra đi như thế nào để lòng khỏi vương vấn?

Tâm trí làm liền một bài toán, tôi quyết định dành cho Đan những ngày êm đềm cuối cùng hôm nay.

Buổi chiều từ nhà mẹ trở về, tôi nghe nôn nao những tình cảm thật là xao động. Muốn nói lên với Đan bao lời thân ái, muốn làm tất cả những gì có thể để khiến anh vui.

Tuy nhiên khi gặp phải khuôn mặt lạnh lùng và thái độ xa lạ của Đan, nỗi xao động này tức thì tan biến.

Quả là chán chường vô kể! Tôi không hiểu được. Hạnh phúc khó tìm thật, nhất là với con người thiếu kiên nhẫn như tôi.

Một cuộc cãi nhau thậm tệ xảy ra trên suốt quãng đường từ nhà đến nơi làm việc. Đan nói về cô đào hát cũ với giọng điệu nông nản giả tạo, nói về câu chuyện gặp lại Nguyễn bằng nhiều lời mỉa mai cay độc.

Khi Đan kết luận:

"Em là vợ anh mà thằng Cung kể xấu chồng mình những điều tồi tệ, sao em vẫn để yên được?"

thì tôi đau khổ nhớ lại những gì Đan đã làm ở Rạch Giá, nên buột miệng đáp:

"Em phải nhận rằng tên Cung nói đúng. Em không có hạnh phúc thật trong đời sống với Đan."

Đan bật im từ đó, để lại trong tôi suốt ba tiếng rưỡi đồng hồ đánh đàn với cả một nỗi dày vò ray rức.

Sao chúng tôi lại tự đày đọa nhau quá trong khi tình yêu rõ ràng chưa phai lạt cho nhau?

Lúc 8 giờ 30 tối, tin rằng Đan không đến nên tôi chuẩn bị ra về một mình. Nào dè cái dảng anh kiên nhẫn lặng lẽ trước cửa Hương Lan như nhát dao đâm thẳng vào tim tôi một cú đau nhói.

Tình yêu này thật kỳ lạ, mang đầy đủ mọi sắc thái, từ hạnh phúc chan hòa đến đau khổ cao độ, từ dày xéo dần vật đến nồng nhiệt yêu thương.

Trên đường về, tôi ôm vòng lưng Đan để nghe anh nói:

"Chỉ có em duy nhất mới làm anh quay lại được."

□

Sàigòn, thứ Tư 28/7/1982

Một tuần lễ qua tôi phải đi dự lớp tập huấn chính trị tại rạp Olympic theo như Sở Văn Hóa Thông Tin qui định cho tất cả nghệ sĩ thành phố. Thái độ Đan vẫn vô cùng lạnh lẽo, khuôn mặt lúc nào cũng trơ trơ như đá khiến tôi không sao chịu nổi. Không hiểu Đan muốn gì? Và thật là mệt mỏi cho tôi khi phải đối diện cái vẻ giá băng ấy. Tôi mất hết kiên nhẫn, đành chịu thua số phận.

Đêm nay sự đổ vỡ đã thành quá mức, Đan xếp mọi áo quần vào *valise* để ra đi và tôi thì bị giăng co trong hai ý muốn "*chấm dứt*" và "*níu kéo*" anh lại. Cả hai đều cao và trở thành nỗi muốn ghê gớm trong tôi. Vậy mà hành động cuối cùng vẫn chỉ là "*níu kéo!*"

.....

(Bỏ 8 dòng)

.....

Tôi ứa nước mắt:

"Đan có dám hung bạo với mẹ Thảo không? Có dám nặng tay với những người đàn bà khác? Đan thấy em yếu đuối dễ ăn hiếp nên ăn hiếp hoài."

Đan đưa tay kéo tôi lại, nói dịu dàng:

"Sao em ngu quá, cứ ưa chọc cho anh giận."

Rồi lấy khăn lau mặt tôi, xong ép tôi đi uống *café*. Tại đây, anh bịch bịch:

"Anh nhắc đến con Yến Thu nhưng thật, anh thề trên đầu mây đũa nhỏ là không hề muốn gặp lại nó. Chỉ vì anh đau khổ theo những gì em nói đến Nguyễn nên phản ứng qua vai trò nó. Anh yêu em và chỉ em duy nhất mới làm anh quay quắt được thôi."

Đan nói... nói nhiều lắm...

Còn tôi thì im lặng, trên thái độ không che giấu sự chán nản cực kỳ theo cái hạnh phúc không có thật hiện nay.

Hình như Đan nhận rõ điều này, rằng "*Việc gì cũng đều có cái giá phải trả của nó, từ sự xây đắp cho đến sự đập đổ.*" Và ngay cái giá của sự đập đổ "hẳn phải có" và "có từ đâu" thì Đan cũng đã hiểu.

Buổi tối, tôi không vào giường mà cứ ngồi mãi nơi bàn viết, toàn thân đau nhừ và cả tâm hồn tả tơi rách nát.

Tôi cũng nhìn thấy thái độ bòn chòn hối hận trên Đan khi cứ giục tôi vào ngủ.

... ..

(Bỏ 3 dòng)

... ..

"Lúc nào anh cũng thương yêu em trên hết."

Trong bóng đêm mờ nhạt, Đan quỳ nhồm ngấm nhìn tôi, thái độ buồn bã sâu kín, rồi vuốt nhẹ trên những vết thương ở đầu và chân tôi, anh bật giọng than nhỏ:

"Sao chúng mình đày đọa nhau quá!"

[]